ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΝΤΙ ΠΛΕΣΣΑΚ

Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗ

Ὁ Ἰβὰν καὶ ἡ Ἄννα—Μαρία ἀγαπιόντουσαν ἀπὸ μικροί. Ἡ μητέρες των ἦσαν φίλες ἀπὸ τὸ μοναστῆρι ὅπου ἐσπούδασαν, καὶ ὅταν παντρεύτηκαν ἔτυχε νὰ κατοικήσουν στὴν ἴδια γειτονιά. Ἔτσι τὰ παιδιά τους ἐβλέπονταν κάθε μέρα, ἔπαιζαν μαζὺ καὶ ὅταν μεγάλωσαν λιγάκι, ἔγιναν φίλοι ἀχώριστοι. Ὁ Ἰβὰν ἦταν ἕνα γερό, ζωηρὸ παιδί, καὶ ἡ Μαρία—Ἄννα μιὰ ξανθοῦλα μὲ λεπτὰ χαρακτηριστικά, τρυφερὴ καὶ εὐαίσθητη.

Τώρα πειὰ εἶχαν μεγαλώσει καὶ τὸ ἀθῶο εἰδύλλιό τους εἶχε μεταβληθεῖ σὲ σφοδρὸ ἔρωτα. Ἡ Ἄννα—Μαρία δὲν ἔκρυβε τὴν ἀγάπη της γιὰ τὸν Ἰβάν. Ἀπ' ἐναντίας ὑπερηφανευόταν καὶ καμάρωνε γιατί τὴν ἀγαποῦσε ἕνα παλληκάρι σὰν κι' αὐτόν, καὶ περίμενε ἀνυπόμονα τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ γάμος θὰ τοὺς ἕνωνε παντοτεινά.

Ὅλοι οἱ γνώριμοί τους παρακολουθοῦσαν μὲ συμπάθεια τὸ λουλούδισμα αὐτὸ τῆς ἀγάπης, τὴν φλόγα αὐτὴ τοῦ ἔρωτος τῶν δυὸ νέων. Μόνον μερικοὶ γέροι, δύσπιστοι καθὼς πάντα, ὅταν ἔβλεπαν τοὺς δυὸ νέους νὰ χορεύουν ἢ νὰ κουβεντιάζουν σὲ κανένα σαλόνι, μουρμούριζαν ἀναμεταξύ τους :

— Ὥμορφη ἀγάπη μὰ κι' ἐπικίνδυνη !...

Ἐπικίνδυνη ; Γιατί ; Ὁ Ἰβὰν πολὺ γρήγορα θὰ τελείωνε τὴν στρατιωτικὴ σχολὴ τοῦ Σαὶν—Σίρ, καὶ δύο χρόνια μετὰ τὴν ἀποφοίτησή του θὰ ἔπαιρνε τὴν Ἄννα—Μαρία. Ἔτσι εἶχε συμφωνηθεῖ.

Μὰ γιατί λοιπὸν δυσπιστοῦσαν οἱ αἰώνια χαριτιάρηδες γέροι ;

Γιατί ἀμφέβαλαν γιὰ τὴν ἀγάπη τῶν νέων αὐτῶν, ὅταν τοὺς ἔβλεπαν νὰ περπατοῦν κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, ὡραῖοι καὶ τρυφεροὶ καὶ οἱ δύο, ἐκεῖνος ψηλός, ρωμαλέος, μὲ μάτια γεμάτα ζωή, ἐκείνη λεπτοκαμωμένη, ἀέρινη, μὲ ὁλόξανθα μεταξένια μαλλιὰ καὶ μὲ μάτια ὀνειρώδη ; Ἄ, ὄχι, δὲν εἶχαν δίκαιο. Ποτὲ δὲν ὑπῆρξε ζευγάρι πιὸ χαριτωμένο καὶ πιὸ τρυφερὸ ἀπὸ τὸν Ἰβὰν καὶ τὴν Ἄννα—Μαρία.

* * *

Ὁ Ἰβὰν ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴ σχολή, ἐστάλη σ' ἕνα τάγμα Οὐσσάρων, πολὺ μακρυά, στὴν Μεσημβρινὴ Γαλλία.

Τὸ πρᾶγμα ἦταν δυσάρεστο, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ, δυὸ χρόνια ἦταν αὐτά, θὰ περνοῦσαν. Ἔπειτα, δόξα τῷ Θεῷ, μποροῦσαν οἱ δύο ἐρωτευμένοι ν' ἀλληλογραφοῦν.

Ἡ Ἄννα—Μαρία ἔγραφε ἀδιάκοπα στὸν Ἰβάν, γράμματα ποὺ ξεχείλιζαν ἀπ' ἀγάπη, σωστὰ ποιήματα τρυφερότητος καὶ χάριτος, καὶ ὁ Ἰβὰν τῆς ἔστελνε ἐπίσης κάθε τόσο γράμματα ἔξυπνα, εὔθυμα, γεμάτα κέφι καὶ ζωηρότητα ποὺ φανέρωναν τὴν διαχυτική του φύση καὶ τὴν λαχτάρα ποὺ εἶχε γιὰ τὴ ζωή.

Μὰ τὸν ἄλλο χρόνο, τὰ γράμματα τοῦ Ἰβὰν ἔγιναν ἀραιότερα καὶ πιὸ σύντομα. Ἔλεγε ὅτι τὰ στρατιωτικά του καθήκοντα εἶχαν αὐξηθεῖ, καθὼς καὶ ἡ κοσμικές του ὑποχρεώσεις. Δὲν τοῦ περίσσευε οὔτε λεπτό...

Ὡστόσο ἡ ἐποχὴ τοῦ γάμου ἐπλησίαζε. Ἔξη μῆνες ἀκόμη ἔμεναν ὥς τὴν προσδιωρισμένη ἡμέρα. Καὶ ὅμως τὰ γράμματα τοῦ Ἰβὰν γινόντανε ὅλο καὶ συντομότερα, ὥς ποὺ στὸ τέλος ἔκανε δεκαπέντε ὁλόκληρες μέρες νὰ γράψῃ στὴν ἀγαπημένη του.

Καὶ τότε γιὰ πρώτη φορά, ἡ Ἄννα—Μαρία ἔκλαψε, καὶ γνώρισε τί πικρὸ πρᾶμα εἶνε τὰ δάκρυα.

* * *

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἡ Ἄννα—Μαρία πῆγε μὲ τὴν μητέρα της σ' ἕνα χτῆμα τους στὴν Βρεττάνη, γιὰ νὰ περάσουν ἐκεῖ τὸ διάστημα ποὺ ἀπόμενε ὥς τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου.

Ἡ γαλήνη καὶ ἡ μοναξιὰ τῆς ἐξοχῆς ἀρέσαν στὴν Ἄννα—Μαρία. Τί ἐνδιαφέρον μποροῦσαν νὰ ἔχουν γι' αὐτὴν τὰ σαλόνια τοῦ Παρισιοῦ ἀφοῦ ἦταν μακρυὰ ὁ ἀγαπημένος της ; Ἔννοιωθε λοιπὸν περισσότερη εὐχαρίστησι μέσα στοὺς ἀπέραντους κάμπους καὶ στὰ πυκνὰ δάση τῆς Βρεττάνης, ὅπου περνοῦσε ὧρες ὁλόκληρες, μὲ τὴν σκέψη της ὅλη δοσμένη στὴν μοναδική της ἀγάπη, μετρώντας τὶς ἡμέρες ποὺ τὴν ἐχώριζαν ἀπ' τὴν εὐλογημένη ἡμέρα τοῦ γάμου.

Ἔξαφνα, μιὰ μέρα τὸ βλέμμα τῆς Ἄννας—Μαρίας ἔπεσε τυχαῖα σὲ μιὰ ἐφημερίδα ποὺ περιεῖχε στὴ στήλη τῶν κοσμικῶν νέων, τὰ ἑξῆς :

«Γενικὸν θέμα συνομιλίας εἶνε ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ τὸ σκάνδαλο ποὺ ἔξερράγη στὴν ἀριστοκρατικὴ κοινωνία τῆς πόλεως Χ... Ἡ φύσις δυστυχῶς τοῦ γεγονότος μᾶς ἐπιβάλλει μεγάλη ἐπιφύλαξι.

»Τὸ μόνο ποὺ μποροῦμε νὰ εἰποῦμε εἶνε τὸ ἑξῆς : Ὅτι ἔλαβε χώραν μονομαχία μεταξὺ ἑνὸς ἀνωτέρου πολιτικοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἑνὸς γνωστοτάτου ὑπολοχαγοῦ τῶν Οὐσσάρων, ὁ ὁποῖος ἐπληγώθη στὸ λαιμό, ὄχι σοβαρὰ εὐτυχῶς

»Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ θὰ συνεχισθῇ στὸ Δικαστήριο, ὅπου ὑπέβαλε αἴτησιν διαζυγίου ὁ πολιτικὸς ὑπάλληλος».

Μὲ τὸ ἴδιο ταχυδρομεῖο ποὺ εἶχαν φτάσει ἡ ἐφημερίδες, εἶχε ἔλθει στὴν Ἄννα—Μαρία καὶ ἕνα γράμμα τοῦ Ἰβάν, μὲ τὸ ὁποῖο ὁ μνηστήρ της τῆς ἀνήγγελλε τὴν προσεχῆ ἄφιξίν του στὴν Βρεττάνη μὲ ἄδεια.

Αὐτὸ ἔκανε τὴν Ἄννα—Μαρία νὰ μὴ δώσῃ μεγάλη προσοχὴ στὴν εἴδησι τῆς ἐφημερίδας. Μὰ ὅταν δύο μέρες ἀργότερα εἶδε τὸν Ἰβὰν νὰ μπαίνῃ στὸ σπίτι, πολιτικὰ ντυμένος, μὲ τὸ λαιμὸ δεμένο καὶ νὰ λέῃ, ὅτι εἶχε πέσει ἀπ' τὸ ἄλογό του καὶ εἶχε χτυπήσει, ἡ Ἄννα—Μαρία, κατάλοιμη ἀπ' τὴν ταραχή, φώναξε :

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια ! Ὁ Ἰβὰν μονομάχησε γιὰ μιὰ γυναίκα !...

— Πῶς τὸ ξέρεις αὐτό ; ρώτησε ταραγμένος ὁ νέος.

Ἡ Ἄννα—Μαρία τοῦ ἔδειξε τὴν ἐφημερίδα, τὴν ὁποία εἶχε κρατήσει.

Ὁ Ἰβὰν τὴν πῆρε συγκινημένος, κάθησε σὲ μιὰ πολτρόνα καὶ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν ἀποκαλυπτικὴ αὐτὴ εἴδησι... Μὰ πρὶν προφτάσῃ νὰ πῇ λέξι, χλωμὴ καὶ παγωμένη ἡ Ἄννα—Μαρία βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ σαλόνι, πνίγοντας μὲ δυσκολία τοὺς λυγμούς της.

* * *

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἡ Ἄννα—Μαρία ἄρχισε νὰ λυώνῃ, νὰ λυώνῃ...

Ὁ Ἰβὰν κάθησε σὲ μιὰ πολτρόνα κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν ἀποκαλυπτικὴ εἴδησι...

Οὔτε ἡ σοφία τῶν περιφημότερων γιατρῶν, οὔτε ἡ ἀτελείωτες περιποιήσεις τῆς μητέρας της δὲν μποροῦσαν νὰ νικήσουν τὸν μαρασμὸ ποὺ ἔλυωνε καὶ θανάτωνε σιγὰ-σιγὰ τὸ λουλοῦδι αὐτὸ τῆς ἀγάπης.

Μέρες ὁλόκληρες ἡ Ἄννα—Μαρία τὶς περνοῦσε ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολτρόνα, σιωπηλή, ἀκίνητη, μὲ τὰ μάτια χαμένα στὸ κενό, βρίσκοντας μόλις τὴ δύναμη νὰ χαμογελᾶ ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ στὴν μητέρα της.

Στὸ τέλος τοῦ τρίτου μηνὸς ἀναγκάστηκε νὰ μένῃ διαρκῶς στὸ κρεββάτι της. Οἱ γιατροὶ εἶχαν χάσει πειὰ κάθε ἐλπίδα.

Ὡστόσο, ἡ μητέρα της ἔλπιζε ὅτι ἡ ἀγαπημένη της κόρη θὰ γινόταν καλά. Κι' αὐτό, γιατί ἡ Ἄννα—Μαρία ἔδειξε ξαφνικὰ κάποια καλυτέρευσι.

Στὰ μάγουλά της φάνηκαν ξαφνικὰ τὰ χρώματα τῆς ὑγείας καὶ τὰ μάτια της ξανάβραν τὴν παληά τους ζωηράδα. Μὰ ἀλλοίμονο !... Ὅλα αὐτὰ τὰ συμπτώματα δὲν ἦσαν παρὰ προμηνύματα τοῦ θανάτου.

Ἕνα πρωί, ἡ Ἄννα—Μαρία εἶπε στὴν μητέρα της :

— Θὰ ἤθελα νὰ ἰδῶ τὸν Ἰβάν, μητέρα...

Εἶχε τρεῖς μῆνες νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομά του.

Ἡ μητέρα της τοῦ τηλεγράφησε ἀμέσως κι' ἔπειτα ἀπὸ σαραντοχτὼ ὧρες ὁ Ἰβὰν ἔφτασε στὸ χτῆμα. Μὰ στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ πυρετὸς εἶχε προχωρήσει γρηγορώτερα ἀπ' τὸ τραῖνο καὶ ἡ Ἄννα—Μαρία βρισκόταν στὰ τελευταῖα της.

Ὡστόσο, ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸν μνηστῆρα της. Μιὰ λάμψη φώτισε τὰ μάτια της καὶ ψιθύρισε :

— Εἶσαι σύ, ἀγαπημένε μου, ἀραβωνιαστικέ μου, ἄντρα μου ;... Πόσο ἄργησες νἄρθῃς κοντά μου !... Ἔφτασε ἡ ὥρα ὁστόσο ! Κύτταξε !... Ἡ ἐκκλησία μοσκοβολᾶ ἀπὸ τὰ λουλούδια καὶ λαμποκοπᾶ ἀπ' τὰ φῶτα ! Ἄκουσε τί γλυκὲς ψαλμῳδίες ποὺ ἀντηχοῦν ! Ἔλα, ἀγαπημένε μου, ἤρθε ἡ στιγμὴ νὰ ἑνώσουμε γιὰ πάντα τὶς ζωές μας ποὺ ἦσαν ἑνωμένες ἀφότου ἤρθαμε στὸν κόσμο ! Οὔτε μιὰ φορὰ δὲν χτύπησε γι' ἄλλον ἀπὸ σένα ἡ καρδιά μου, ἀγαπημένε μου... Μὰ καὶ σὺ μ' ἀγάπησες πάντα πιστά... Ἤμουν πάντα γιὰ σένα ἡ μεγάλη σου, ἡ μοναδική σου ἀγάπη !... Μὴ μοῦ τὸ λές ! Τὸ ξέρω !... Ποτὲ δὲν βγῆκε ἀπ' τὰ χείλη σου τ' ὄνομα ἄλλης γυναίκας... Ἡ Ἄννα—Μαρία ἀνήκει ὁλόκληρη στὸν Ἰβάν, ὅπως ὁ Ἰβὰν ἀνήκει μόνον στὴν Ἄννα—Μαρία...

Ἡ φωνή της σταμάτησε, ἄξαφνα τὸ κεφάλι της ἔγειρε, μιὰ πνοὴ βγῆκε ἀπ' τὰ χλωμὰ χείλη της ποὺ χαμογελοῦσαν—καὶ ἡ Ἄννα—Μαρία ἀποκοιμήθηκε γιὰ πάντα μέσα στ' ὄνειρό της, τὸ τόσο ὡραῖο, τὸ τόσο γλυκό, τὸ τόσο ψεύτικο !..

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ

Μὴ διστάζεις νὰ ἀποθάνῃς χάριν ἐκείνου γιὰ τὸ ὁποῖο ζῆς.

Μ. Βασίλειος

— Τὴν εὐτυχία πρέπει νὰ τὴν ἀπολαύσῃς ἀπάνω στὴν ὥρα της, ὅπως καὶ τοὺς καρπούς. Τολστόϊ

— Τὸ πλούσιο σπίτι, ἀπ' τὸ ὁποῖο λείπει ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εὐεργεσία, μοιάζει μὲ βουνὸ ποὺ περιχλείει μέσα στὰ βάθη του πολύτιμα, ἀλλ' ἄχρηστα μέταλα.

Κομφούκιος

— Ἡ φύσις παρουσιάζει τελειότητες γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶνε εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καὶ ἀτέλειες γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶνε μόνον εἰκόνα του.

Πασκὰλ